

[Lembourn.]

ved, at vi bringer flere møder i stand mellem kunstværket og kunstneren og publikum, bl. a. som vi har gjort på teaterområdet. Derved åbner vi altså publikums øjne for kulturpolitikens værdi, og derved skaber vi en folkelig opbakning for den, så vi har mulighed for at føre kulturpolitik også på mange andre områder og bl. a. give eksperimentet en chance. Det er altså det, jeg tænker på med en demokratisering.

Eva Rothenborg (FP):

Jeg beklager meget, at jeg kom til at glemme at nævne kulturministerens eget forslag før. Det smuttede i farten. Jeg må sige, at rent principielt ville fremskridtspartiet gå imod yderligere udsættelse af denne diskussion, men jeg kan forstå på kulturministerens bemærkninger, at det er meget nært forestående, og at man barsler med denne redegørelse fra udvalget inden for meget få måneder, og hvis jeg her fra talerstolen kunne få kulturministerens ord for, at det virkelig kommer til at ske inden for dette folketingsår, som jo i realiteten kun drejer sig om ganske få måneder, så vil jeg bringe det videre til min gruppe og foreslå en revision af den opfattelse, at vi skal stemme imod ministerens lovforslag.

Jeg vil kun lige nævne, at jeg er ganske enig med kulturministeren vedrørende den kommercielle kunst, som jeg betragter som døvende narkotika og eskapisme — den måtte gerne blive afskaffet for mig. Men også på det område, når det gælder kunsten, er information bedre end pådutning. Vi har tidligere på dagen i den forrige debat sagt, at information er bedre end et forbud. Det er stadig væk informationen, det bør stå på.

Med hensyn til det, der hæver sig over håndværket, vil jeg sige: ja men hvem skal afgøre, hvad det er, der hæver sig, og hvornår et håndværk pludselig fremstår som kunst? Det er dette udefinerbare, det er malerkunst, det er musik, det er foto, det er hvad som helst. Men jeg vil stadig fastslå, at det må i det store og hele være befolkningen, der afgør det.

Når hr. Lembourn nævner, at vi må gøre mere for at bringe kunsten ud til befolkningen, for at få formidlet den, så er der et eller andet forkert i det, i det faktum, at vi i dag

med bedre kommunikationsmidler, tekniske og alle mulige andre, ikke er i stand til med kunsten at nå ud til befolkningen dér, hvor man i tider, hvor det var langt vanskeligere, havde en langt større opbakning af kunsten i befolkningen. Der er altså et problem, som jeg desværre ikke kan tage stilling til, for jeg ved ikke, hvori det ligger, men der er altså noget, der er blevet galt, for det burde være langt nemmere i dag, end det var for bare 100 år siden, og for 100 år siden var faktisk den fattigste bonde mere kunstinteresset end — hvad skal vi sige — grosseren er i dag.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nu kender jeg desværre ikke niveauet for kunstinteressen hos grossererne i dag, men jeg kan i hvert fald forsikre fru Eva Rothenborg for, at kunstinteressen hos bønder for 100 år siden var meget lille, for da var de først og fremmest optaget af at skaffe det daglige levebrød. Må jeg anbefale fru Eva Rothenborg at læse noget historie.

Måtte jeg sige til de bemærkninger, kulturministeren kommer med, at kulturministeren er overordentlig venlig og overbærende, når han mener, der kan føres en udbyttegivende samtale med fremskridtspartiet, repræsenteret ved fru Eva Rothenborg. Jeg tvivler stærkt på, at der kan komme noget kulturvenligt ud af det, når man er parat til at optræde på hr. Poulsgaards og — jeg kan ikke huske, hvad der blev sagt om de 3-4 andres vegne.

Må jeg derefter takke kulturministeren for bemærkningerne om, at hædersgaverne indgår i overvejelserne. Men for at der ikke skal være nogen misforståelse, så vil jeg gerne understrege, at det, jeg sagde — og det, som jeg håber på at man får ind i disse overvejelser — er, at det må være det væsentligste, at vi støtter de endnu udøvende kunstnere, også selv om vi skal flytte pengene fra nogle af de hædersgaver, vi har, uden at vi dermed behøver at stryge hele institutionen.

Desværre havde kulturministeren ikke tid til at kommentere de bemærkninger, jeg kom med, da jeg citerede hr. Ejler Koch, at dette at lade en jurist gå ind måtte nærme sig grundlovsbrud. Men vi får jo lejlighed til at tage det op senere.

Og så håber jeg inderligt, at både hr.